

ОТПЛАТАТА НА ВАКЛУШКА

Когато слънцето кльоннѣше на залѣзъ и потънѣше въ тихитѣ води на Марица, дѣдо Мирчо вземаше крината,

сѣдаше предъ кѣщи и вперваше погледъ къмъ Липовъ ридъ, откъдето бавно слизаха селскитѣ стада. Предъ краката му лѣгаше старото сиво куче Каменъ. То пулѣше кървясали очи къмъ рида и, колчемъ долетѣше оттамъ кучи лай или звънъ отъ хлопатари, весело перкаше единственото си разцепено ухо.

А когато стадата се изнижеха и надъ Липовъ ридъ притъмнѣеше, ние сѣдахме при дѣда Мирча и започвахме да го молимъ да ни разкаже нѣкоя приказка. Тогава той ще махне съ ржка:

— Оставете приказкитѣ! Праздна работа сж тѣ! Ще ви разкажа, какво се случи нѣкога, когато ходѣхъ съ овцетѣ.

И, като ни прибере по-близко, унесено ще почне:

— То бѣше отколе. Липовъ ридъ тогава не бѣше такъвъ голъ и остърганъ. А задъ него нѣмаше нито ниви, ни лозя. Всичко бѣше една мера, око не може да я обхване. Тогава ние не ходѣхме да биемъ по два часа пжтъ — да диримъ паша за овцетѣ. Превалѣхме ли рида, пуцахме ги въ мерата и до вечеръта оставахме тамъ.

Помня добре. Бѣше въ началото на лѣтото. Щъркелитѣ надъ нашия брѣстъ бѣха излупили малки щъркелчета и часъ по часъ долитаха въ Мочурливитѣ ливади край мерата, газѣха бавно, ловѣха жаби и бързо отлитаха къмъ нашия брѣстъ, кждето ги чакаха рожбитѣ имъ съ отворени клюнове. По него време всичкитѣ ни овце се бѣха обагнили. Но ето че единъ день чухъ да блѣе нашата звиска¹⁾ Ваклушка до трънкитѣ при Мочурливитѣ ли-

¹⁾ Млада овца — първескня.